

Sygn. akt III AUa 660/19 Sprostowano postanowieniem

SA z dn. 16.02.2020 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Elżbieta Czaja
Sędziowie:	sędzia Krzysztof Szewczak (spr.) sędzia del. Lucyna Stąsik-Żmudziak
Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 13 stycznia 2021 r. w L.

sprawy M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. oraz (...)spółki z o.o. w S.

z udziałem zainteresowanych: D. W. i Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z o. o. w upadłości likwidacyjnej w O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) spółka z o.o. w S. oraz (...)spółki z o.o.

w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 12 lipca 2019 r. sygn. akt IV U 490/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I i II oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że ustala, iż D. W. w okresie od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako zleceniobiorca u płatnika składek M. K. oraz oddala wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. o zwrot kosztów procesu;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz M. K. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. oddala wniosek Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z o. o. w upadłości likwidacyjnej w O. o zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

Lucyna Staśnik-Żmudziak Elżbieta Czaja Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 660/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący	sędziego Krzysztof Szewczak (spr.)
-------------------------------	------------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 lutego 2021 r. w L.

sprawy M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. oraz (...)spółki z o.o. w S.

z udziałem zainteresowanych: D. W. i Syndyka Masy Upadłości (...)spółki z o. o. w upadłości likwidacyjnej w O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą(...)spółka z o.o. w S. oraz (...)spółki z o.o.

w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 12 lipca 2019 r. sygn. akt IV U 490/18

postanawia: sprostować oczywistą omyłkę w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn.. akt III AUa 660/19 poprzez wpisanie w jego komparycji w miejsce nieprawidłowo wskazanej siedziby pozwanego organu rentowego: „w R.” prawidłowej: „w S.”.

III AUa 660/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2018 r., nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 83 ust.1 pkt 1a w związku z art. 38a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 105 § 1 k.p.a. stwierdził, że:

- M. K. jako płatnik składek jest zobowiązana do zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za D. W. (poprzednio W.) jako zleceniobiorcę w okresie od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. (pkt I decyzji),

- umorzył postępowanie w sprawie ustalenia płatnika składek za D. W. z tytułu wykonywania umowy zlecenia w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 marca 2013 r. (pkt II decyzji).

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, że na skutek wszczętego z urzędu postępowania ustalił, iż w w/ w okresie D. W. została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia zdrowotnego z

tytułu wykonywania umowy zlecenia przez płatnika składek (...)spółkę z o.o. w O.. Organ rentowy ustalił, że w okresie, w którym powyższy podmiot zgłosił D. W. do w/w ubezpieczeń jako zleceniobiorcę, firma ta świadczyła wobec M. K. outsourcing kadrowo-płacowy na podstawie zawartych umów – porozumienia i umów o świadczenie usług. W rzeczywistości jednak, mając na uwadze okoliczności wykonywania czynności przez D. W., tj. fakt, że wykonywała ona pracę tylko i wyłącznie na rzecz M. K. jako klienta w/w firmy outsourcingowej, to M. K. była faktycznym zleceniodawcą, a tym samym płatnikiem składek za D. W. w okresie od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła (...)spółka z o.o. w S. jako następca prawny firmy (...), od dnia 23 września 2016 r. reprezentowana przez prokurenta w osobie H. M., podając, że na mocy uchwały nr 1/2016 z dnia 23 września 2016 r. Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...)spółki z o.o. w S. oraz na mocy porozumienia pracodawców w sprawie przejścia do następcy prawnego pracowników, części majątku, niektórych zobowiązań oraz toczących się postępowań administracyjnych i sądowych, M. K. prowadząca działalność pod firmą (...) nie jest już stroną w niniejszym postępowaniu, gdyż we wszystkie jej prawa związane z niniejszym postępowaniem wstąpiła (...)spółka z o.o. w S.. Odwołująca się spółka zakwestionowała ustalenia organu rentowego co do osoby płatnika składek i wniosła o zamianę zaskarżonej decyzji w pkt I poprzez ustalenie, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za D. W. w okresie objętym zaskarżoną decyzją jest (...) spółka z o.o. w O.. Podniosła nadto, że roszczenia wymagalne na dzień 15 stycznia 2013 r. oraz 15 lutego 2013 r. uległy przedawnieniu.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

O toczącym się postępowaniu Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹¹⁾§ 2 k.p.c. zawiadomił Syndyka Masy Upadłości (...)spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w O..

Syndyk Masy Upadłości (...)spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w O. oświadczył, że wstępuje do sprawy w charakterze zainteresowanego i wnosil o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od odwołującej się kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, oświadczając jednocześnie, że popiera stanowisko ZUS.

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie oraz zasądził od M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. i (...)spółki z o.o. w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. kwoty po 90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a nadto oddalił wniosek Syndyka Masy Upadłości (...)spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w O. o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że od dnia 1 marca 2006 r. M. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S.". W ramach działalności gospodarczej zajmuje się prowadzeniem procesów odszkodowawczych, występuje w imieniu poszkodowanych do towarzystw ubezpieczeniowych w celu uzyskania należnych im odszkodowań i zadośćuczynień. W dniu 2 kwietnia 2014 r. do Krajowego Rejestru Sądowego została wpisana firma (...) spółka z o.o. w S.", której współnikiem i jedynym członkiem zarządu jest M. K.. Prokurentem w/w spółki ustanowiona została H. M..

W dniu 1 listopada 2012 r. M. K., prowadząca działalność pod firmą (...), jako usługobiorca zawarła z (...)spółką z o.o. w O., jako usługodawcą, umowę o świadczenie usług, w ramach której usługodawca do realizacji usług miał oddelegować osoby, zwane „wykonawcami”. Przez wykonawcę rozumie się osobę zatrudnioną u usługodawcy na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło. Zgodnie z § 1 ust. 4 w/w umowy w celu realizacji przez wykonawców usług objętych niniejszą umową i w ramach ustalonego wynagrodzenia zgodnie z ustaleniami stron, usługobiorca udostępni bezpłatnie usługodawcy niezbędny sprzęt zgodnie ze standardami obowiązującymi u niego dla danego stanowiska pracy oraz umożliwi stały dostęp do pomieszczeń socjalnych (WC, kuchnie, pokoje śniadaniowe, stołówka, bufet, szatnie) zlokalizowanych w miejscu wykonywania usług. Stosownie do § 3 ust. 3 umowy za działania i zaniechania osób, którymi usługodawca posługuje się w wykonywaniu umowy, w tym za zachowanie poufności zgodnie z §

8 umowy, usługodawca odpowiada jak za działania i zaniechania własne. Posługiwanie się osobami trzecimi nie uchybia odpowiedzialności usługodawcy wobec usługobiorcy za wykonanie całej umowy. Zgodnie z § 3 ust. 4 i 5 umowy o świadczenie usług, wykonawcy usługodawcy oddelegowani do usługobiorcy zobowiązani są do wykonywania obowiązków odpowiednich do stanowiska i działu oddelegowania. Szczegółowy zakres obowiązków wykonawców biorących udział w realizacji niniejszej umowy będą określały osoby wskazane przez usługobiorcę. Osoba wskazana przez usługobiorcę w § 10 ust.1 zobowiązana jest w dniu rozpoczęcia wykonywania usług dostarczyć wykonawcy szczegółowy zakres obowiązków oraz ramowy czas wykonywania usług, do podpisania oraz przekazać usługodawcy w/w dokument tego samego lub następnego dnia. Wykonawcy oddelegowani przez usługodawcę zobowiązani są do stosowania się do merytorycznych wskazówek osób wyznaczonych przez usługobiorcę, które określają w szczególności zakres obowiązków wykonawców, jednakże nie podlegają im służbowo. W § 5 ust. 1 strony ustaliły, że podstawą wystawienia faktury będzie rozliczenie realizacji usług sporządzone wg zasad określonych w ust. 2, a ponadto usługodawca w okresie pierwszych 3 lat przyznaje rabat w wysokości 40 % kosztów, na które składają się składki ZUS oraz podatek od wynagrodzeń. W dalszych postanowieniach umowy zaznaczono, że umowa została zawarta na czas określony 3 lat.

W okresie obowiązywania w/w umowy o świadczenie usług zawartej w dniu z 1 listopada 2012 r. ze spółką (...). pracownicy oraz zleceniobiorcy zatrudnieni wg treści w/w umowy o świadczenie usług przez spółkę (...), przez cały czas świadczyli pracę na rzecz M. K.. Materiały i miejsce do pracy zapewniała M. K.. Proces pracy osób świadczących pracę w biurze firmy (...) w S. nadzorowała – wyznaczona przez M. K.– A. M., która kontaktowała się ze spółką (...) telefonicznie lub za pośrednictwem poczty elektronicznej. Formalnie A. M. była pracownikiem spółki (...) przekazany do tej spółki przez spółkę (...), z którą wiązała M. K. wcześniejsza umowa o świadczenie usług, a jeszcze wcześniej przekazany przez M. K. do w/w spółki (...). Przekazanie pracownika nastąpiło w trybie art. 23⁽¹⁾ kp. Faktycznie przez cały okres, poczynając od zatrudnienia w firmie (...), A. M. pracowała w siedzibie firmy (...) i na rzecz M. K.. Po zawarciu umowy o świadczenie usług i porozumienia z (...) spółką z o.o., zakres jej obowiązków nie uległ zmianie, jedynie dodatkowo została wyznaczona jako osoba koordynująca działania spółki (...) wobec pracowników. W przypadku zleceniobiorców, w szczególności pracujących w terenie, wykonywane przez nich czynności na rzecz M. K. nadzorował również R. K. (1) związany z M. K. umową o współpracę. W ramach umowy o współpracę z M. K., R. K. (1) sam pozyskiwał klientów dla M. K. zainteresowanych uzyskaniem odszkodowania powypadkowego, a także pozyskiwał i szkolił osoby do współpracy z M. K.. Pozyskane przez niego osoby miały za zadanie poszukiwać klientów dla M. K.. Kontrahenci M. K. pracujący w terenie uzyskiwali od M. K. stosowne umocowania na piśmie do reprezentowania pewnego zakresu usług, bądź do reprezentowania firmy (...) przed firmami ubezpieczeniowymi i innymi instytucjami. Rekrutację D. W. przeprowadził R. K. (1), to on skontaktował się z ubezpieczoną po tym jak ona odpowiedziała na ogłoszenie o pracę, przeprowadził z nią rozmowę kwalifikacyjną, on informował wymienioną na czym będzie polegała jej praca i na jakich warunkach będzie pracowała i za jakim wynagrodzeniem. To R. K. (1) nadzorował zleconą jej pracę, do niego też ubezpieczona wysyłała sprawozdania z ilości zawartych umów z poszkodowanymi w wypadkach komunikacyjnych. Mimo tego, że faktycznym zleceniodawcą była M. K. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...), gdyż umocowany przez nią R. K. (1) uzgadniał warunki i zakres zawartej z ubezpieczoną umowy zlecenia, to umowa zlecenia formalnie została zawarta z D. W. w dniu 18 grudnia 2012 r., a następnie w dniu 31 grudnia 2012 r. przez (...) spółkę z o.o. w O. reprezentowaną przez A. M.. Na podstawie zawartych umów zlecenia ubezpieczoną jako zleceniobiorca przyjęła do wykonywania zlecenie w postaci podejmowania czynności handlowych w zakresie działania zleceniodawcy spółki (...), w szczególności poprzez pozyskiwanie klientów dla zleceniodawcy. Faktycznie jednak pozyskiwała klientów dla M. K. i była przekonana, że pracuje na jej rzecz i z jej pracy czerpie korzyści firma (...).

Ubezpieczona została nadto zatrudniona na warunkach ustalonych przez M. K. i obowiązujących w jej firmie przed dniem 1 grudnia 2011 r., tj. przed zawarciem umowy o świadczenie usług outsourcingowych z (...) spółką z o.o. Zgodnie z umową za wykonanie zlecenia ubezpieczona jako zleceniobiorca uzyskiwała wynagrodzenie podstawowe w wysokości 2 058 zł brutto miesięcznie oraz prowizję w wysokościach określonych jako procentowe wartości fizycznego wpływu środków finansowych na konto firmy (...) z wartości wynagrodzenia zleceniodawcy, wynegocjowanej przez zleceniobiorcę przy zawarciu umowy z klientem, od każdej umowy zawartej przy jej udziale w wysokości 5% netto.

Umowa została zawarta na okres od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. Po upływie tego okresu strony zawarły kolejną umowę zlecenia na tożsamy sposób warunkach na okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 stycznia 2013 r.

Praca ubezpieczonej D. W. polegała na zawieraniu umów w imieniu firmy (...) z poszkodowanymi w wypadkach drogowych z terenu województwa (...). Ubezpieczonej powierzono samochód służbowy z reklamą firmy (...) i telefon.

Działanie spółki (...) sprowadzało się do prowadzenia obsługi kadrowo-księgowej. W każdym miesiącu M. K. wysyłała tej spółce równowartość wynagrodzeń netto pracowników i zleceniobiorców oraz 60% kosztów związanych ze składką na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczką na podatek dochodowy. Spółka wystawiała M. K. fakturę za świadczenie usług, która obejmowała wynagrodzenia netto pracowników i zleceniobiorców oraz 60% należności publicznoprawnych i podatek VAT. Wynagrodzenie było wypłacane ubezpieczonej przez (...)spółkę z o.o. jako formalnego zleceniodawcę. Ubezpieczona nigdy nie miała kontaktu z przedstawicielami spółki (...).

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 83 ust.1 pkt 1a w związku z art. 38a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 105 § 1 k.p.a. stwierdził, że:

- płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za D. W. (poprzednio W.) jako zleceniobiorcę w okresie od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. jest M. K. (pkt I decyzji),
- umorzył postępowanie w sprawie ustalenia płatnika składek za D. W. z tytułu wykonywania umowy zlecenia w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 marca 2013r. (pkt II decyzji).

Sąd Okręgowy uznał odwołanie (...)spółki z o.o. w S. oraz (...)za niezasadne.

Całokształt okoliczności sprawy, zdaniem Sądu I instancji, prowadzi do wniosku, że organ rentowy prawidłowo stwierdził, iż M. K. jako płatnik składek jest zobowiązana do zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za D. W. (poprzednio W.) jako zleceniobiorcę w okresie od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. (pkt I decyzji). Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 300 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu podlegają osoby fizyczne wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia w okresie od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania tej umowy. Zgodnie z art. 4 pkt 2 lit. „a” w/w ustawy płatnikiem składek jest jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna pozostająca z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi. Ten sam podmiot realizuje obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne (art. 85 ust. 4 w zw. z art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych) oraz Fundusz Pracy (art. 104 ust.1 i art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy) i w końcu składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (art. 9 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy).

Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie.

W sprawie niniejszej okolicznością sporną było to, czy pomiędzy ubezpieczoną D. W. a M. K. doszło do faktycznego nawiązania stosunku zlecenia na mocy umów zlecenia zawartych formalnie w dniach 18 grudnia 2012 r. oraz 31 grudnia 2012 r. między spółką (...) a ubezpieczoną, i w konsekwencji, czy M. K. jest płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za ubezpieczoną w okresie wykonywania przez nią tychże umów, tj. od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. Zdaniem M. K. brak jest podstaw do stwierdzenia, że w tym okresie ubezpieczona

była u niej zatrudniona jako zleceniobiorca, gdyż wówczas stosowała outsourcing pracowniczy, a ubezpieczona D. W. została zatrudniona przez (...) spółkę z o.o. w O..

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zdaniem Sądu Okręgowego, prowadzi do wniosku, że mimo formalnego spisania umów zlecenia między ubezpieczoną a spółką (...), faktycznym zleceniodawcą dla ubezpieczonej D. W. była M. K.. Do wniosku takiego prowadzą zarówno zeznania ubezpieczonej, jak i płatnika składek M. K.. Wynika z nich, że ubezpieczona została pozyskana do wykonywania czynności na rzecz M. K. przez współpracującego z nią R. K. (1) i po zawarciu umowy zlecenie (tylko formalnie ze spółką (...)) ubezpieczona wykonywała czynności na rzecz M. K. w ten sposób, że pozyskiwała dla niej klientów zainteresowanych uzyskaniem odszkodowania z tytułu wypadków komunikacyjnych. W ramach zleconych czynności ubezpieczona zawierała umowy bezpośrednio ze skutkiem dla M. K. (jako jej przedstawiciel). Ubezpieczona D. W. posługiwała się telefonem i samochodem przekazanym jej przez firmę (...). Z zeznań ubezpieczonej wynika, że w toku wykonywania czynności kontaktowała się jedynie z R. K. (1)(współpracującym z M. K.) i była przekonana przez cały czas, że pracuje na rzecz firmy (...). Sąd I instancji wskazał, że to nie agencja pracy tymczasowej kontaktowała się z ubezpieczoną w sprawie pracy, nie ona również potrzebowała pracowników, tylko M. K.. W sprawie pracy nadto skontaktował się z ubezpieczoną R. K. (1), mający zawartą umowę współpracy z M. K. To on uzgadniał warunki pracy i wynagrodzenie z ubezpieczoną, jak również sprawował nadzór nad wykonywaną przez nią pracą. A. M. będąca koordynatorem agencji pracy tymczasowej tych czynności nie wykonywała.

Niewątpliwie to M. K. miała wpływ na zawarcie umów zlecenia z ubezpieczoną D. W., która została pozyskana do tej pracy nie przez spółkę (...), ale przez R. K. (1), właśnie na zlecenie M. K. i w konsekwencji powyższego, to na rzecz M. K. ubezpieczona wykonywała czynności wynikające z umów zlecenia. Umowy z dnia 18 grudnia 2012 r. i 31 grudnia 2012 r. zostały tylko formalnie zawarte ze spółką (...), gdyż w tym czasie między M. K. a tą spółką obowiązywała umowa o świadczenie usług.

Kwestią techniczno-organizacyjną było przelewanie środków pieniężnych przez spółkę (...) celem wypłaty wynagrodzenia ubezpieczonej, z tym zastrzeżeniem, że środki te pochodziły faktycznie od M. K., która przelewała je na konto agencji pracy tymczasowej. Zdaniem Sądu Okręgowego działania (...) spółki z o.o. we W. oraz spółki (...)sprowadzały się jedynie do prowadzenia obsługi kadrowo-księgowej pracowników oraz zleceniobiorców M. K.. W każdym miesiącu M. K. wysyłała spółkom równowartość wynagrodzeń netto pracowników i zleceniobiorców oraz 60% kosztów związanych ze składką na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczką na podatek dochodowy, a następnie wynagrodzenie było przelewane na konta zatrudnionych. Tym samym zasadne jest twierdzenie, że faktycznie wynagrodzenia netto były wypłacane osobom zatrudnionym ze środków przekazywanych przez M. K..

Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe okoliczności w sposób niebudzący wątpliwości dowodzą, że faktycznie do zawarcia umów zlecenia w dniach 18 grudnia 2012 r. i 31 grudnia 2012 r. doszło między D. W. a firmą (...). Formalne zawarcie umowy z innym podmiotem, nie przesądza o tym, że stosunek prawny został z nim faktycznie zawarty. W ocenie Sądu Okręgowego bez znaczenia w sprawie niniejszej jest prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 listopada 2016 r. wydany w sprawie sygn. akt IV P 253/16, gdyż z zebranego w sprawie materiału dowodowego, wynika, że w sprawie pracy z D. W. nie kontaktowała się A. M., tylko R. K. (1) umocowany do tego przez M. K.. Ubezpieczona nie pamiętała, czy miała jakikolwiek kontakt z A. M., oprócz tego, że podpisała się na umowach zlecenia.

Odnosząc się do następstwa prawnego (...)spółki z o.o. w S., Sąd Okręgowy podniósł, że spółka ta nie jest następcą prawnym M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...). Następstwo takie nie wynika bowiem z uchwały nr (...)Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o. podjętej w dniu 23 września 2016 r. przez wspólników M. K. i W. M.. W uchwale tej postanowiono, że w okresie od dnia 26 września 2016 r. do dnia 1 listopada 2016 r. spółka ta przejmie część przedsiębiorstwa prowadzonego przez M. K. pod firmą (...) w S. przy ul. (...) wpisaną do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, w tym pracowników aktualnie zatrudnionych przez M. K., w trybie porozumienia pracodawców na podstawie art.23⁽¹⁾§ 1 k.p., zadania i kompetencje do realizacji, część majątku firmy (...) – w trybie jego sprzedaży oraz bazę kontrahentów M. K.. W ocenie Sądu Okręgowego podjęta uchwała oraz zawarte w jej wykonaniu porozumienie pracodawców w

sprawie przejścia do spółki (...) dotychczasowych pracowników M. K. zatrudnionych w ramach umów o pracę oraz przeniesienia do spółki części majątku trwałego firmy (...), nie wywołało przypisanego tym czynnościom przez strony skutku w postaci wejścia (...)spółki z o.o. w S. w miejsce M. K. jako adresata zaskarżonej decyzji organu rentowego z 24 kwietnia 2018 r. Oceny tej nie zmienia zapis § 1 pkt 5 w/w uchwały z 23 września 2016 r., w myśl którego obok pracowników, części majątku, zadań i kompetencji do realizacji, a także bazy kontrahentów M. K., przedmiotem przejścia przez (...)spółkę z o.o. miały być również „wszelkie niezakończone do 23 września 2016 r. prawomocnymi decyzjami oraz wyrokami postępowania przed organami skarbowymi, a także postępowania o podleganie ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnym toczące się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach IV Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, jak również wszelkie postępowania administracyjne i sądowe dotyczące byłych pracowników i zleceniobiorców firmy (...), a także wykonawców usług w tej firmie będących pracownikami dwóch agencji zatrudnienia: (...) spółki z o.o. oraz (...)spółki z o.o., które zostaną wszczęte po dniu 23 września 2016 r.”. Sąd I instancji odnosząc się do powyższego wskazał, że postępowania, tak administracyjne przed organem rentowym, jak i sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie stanowią części przedsiębiorstwa i nie mogą być przedmiotem czynności cywilnoprawnych. Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym regulowane są przepisami z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, w tym przepisami ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, które mają charakter bezwzględnie obowiązujący i nie mogą być modyfikowane w drodze umów. Oczywiście umowa zbycia przedsiębiorstwa lub części przedsiębiorstwa w rozumieniu art.55⁽¹⁻²⁾ k.c., której towarzyszy przejście pracowników przez nabywcę w trybie art.23⁽¹⁾ § 1 k.p., rodzi skutki również na gruncie ubezpieczeń społecznych, ale na przeszłość i nie dlatego, że strony tej czynności tak postanowiły, ale dlatego, że zmienia się pracodawca, który w myśl art. 4 pkt 2 lit. „a” ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych staje się płatnikiem składek w stosunku do zatrudnionych (przejętych) pracowników. Na gruncie niniejszej sprawy przejście przez (...)spółkę z o.o. części przedsiębiorstwa (...), w tym jej pracowników, na datę przejścia, tj. na dzień 23 września 2016 r., nie wywołało żadnych skutków w zakresie objętym zaskarżoną decyzją z dnia 24 kwietnia 2018 r., która dotyczy lat 2012-2013. Sąd Okręgowy wskazał ponadto, że M. K. jako osoba fizyczna prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. oraz (...)spółka z o.o. w S., to dwa odrębne podmioty prawne tak obecnie, jak i w przeszłości. Jak wynika z wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej M. K. rozpoczęła swoją działalność – prowadzoną na podstawie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej – od dnia 1 marca 2006 r., a (...)spółka z o.o. w S. powstała w dniu 2 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, że przepisy prawa przewidują sytuację, w której spółka kapitałowa wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy – osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Sytuacja taka przewidziana została w art. 551 § 5 Kodeksu spółek handlowych, zgodnie z którym przedsiębiorca może przekształcić formę prowadzonej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową. Zasady tego przekształcenia określają przepisy art. 584⁽¹⁾ – 584⁽¹³⁾ k.s.h., a skutkiem takiego przekształcenia jest powstanie jednego podmiotu – spółki przekształconej podlegającej wpisowi do rejestru – art.584⁽¹⁾ k.s.h. W myśl art. 584⁽²⁾ § 1 k.s.h. spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy przekształcanego. W niniejszej sprawie sytuacja taka nie występuje, gdyż oba podmioty działają równolegle. Z przedstawionych względów (...)spółka z o.o. w S. nie jest następcą prawnym M. K. i nie ma interesu prawnego do zaskarżenia przedmiotowej decyzji organu rentowego, co również powodowało, że odwołanie w/w podmiotu podlegało oddaleniu.

Za nietrafny Sąd Okręgowy uznał zarzut przedawnienia roszczeń z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za D. W.. Zaskarżona decyzja organu rentowego jest decyzją ustalającą płatnika składek, a tym samym decyzją dotyczącą podlegania ubezpieczeniom społecznym, a nie decyzją tzw. wymiarową. Powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2016 r., III UZP 8/16 Sąd I instancji za dopuszczalne uznał ustalenie w decyzji ZUS podlegania ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu osoby wykonującej pracę na podstawie umowy zlecenia, w sytuacji, gdy należności z tytułu składek na te ubezpieczenia uległy przedawnieniu przed wydaniem decyzji. Zbędnym zatem było badanie, czy faktycznie składki za okres od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. uległy przedawnieniu. Zarzut przedawnienia może być podnoszony przez płatnika składek w odwołaniu od decyzji wymiarowej, a nie od decyzji ustalającej.

Na marginesie Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 24 ust. 5f ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna. W sprawie niniejszej organ rentowy wskazał w odpowiedzi na odwołanie, że postępowanie o poleganie ubezpieczeniom społecznym ubezpieczonej D. W. zostało wszczęte w 2014 r., a zaskarżona decyzja z dnia 24 kwietnia 2018 r. do chwili obecnej nie jest prawomocna.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przewidzianą w art. 98§ 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 r., poz.1800 ze zm.).

Sąd Okręgowy oddalił natomiast wniosek Syndyka Masy Upadłości (...)spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w O. o zasądzenie kosztów procesu od płatnika składek uznając ów wniosek za niezasadny. Zdaniem Sądu Okręgowego udział w/w podmiotu w sprawie ograniczył się jedynie do złożenia pisma z dnia 14 listopada 2018 r. ze zgłoszeniem się do udziału w sprawie i zajęciem stanowiska zbieżnego ze stanowiskiem organu rentowego. Zatem ów podmiot nie podjął żadnych starań zmierzających do wyjaśnienia niniejszej sprawy, dzięki którym organ rentowy wygrał niniejszy proces.

Apelację od powyższego wyroku wniosła(...)spółka z o.o. w S. oraz M. K. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) w S.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, apelantki zarzuciły mu:

1/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a/ art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP, poprzez jawną dyskryminację wnoszącej apelację, z tytułu jej współpracy z certyfikowaną agencją zatrudnienia – spółką (...)pomimo że outsourcing pracownicy na niemal identycznych zasadach od dawna funkcjonuje w Polsce w tysiącach firm i dotyczy ponad 1 200 000 pracowników oraz zleceniobiorców w 2016 r. i ponad 1 300 000 w 2017 r., co jest nierównym traktowaniem przedsiębiorców i pracowników oraz zleceniobiorców w zatrudnieniu, w obliczu przepisów prawa;

b/ art. 2 Konstytucji RP (zasada sprawiedliwości społecznej), oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji RP (równa dla wszystkich prawna ochrona praw majątkowych), z których wynika, że istnieje jedno zobowiązanie z tytułu zatrudnienia pracowników; natomiast organy RP usiłują zaspokoić zobowiązania publicznoprawne wynikające ze stosunku prawnego od obu stron - agencji zatrudnienia, jako płatników i pracodawców, a także od usługobiorców tych agencji zatrudnienia. Zaskarżony wyrok niesłusznie wspiera i legalizuje takie bezprawne działania; jeśli organ rentowy i Sąd pierwszej instancji zmierzają do ustalenia, iż zobowiązanymi do zapłaty nie były i nie są wyżej wymienione rzekomo nielegalne spółki outsourcingowe pana Z. K.– (...) i (...)to dlaczego w pełnym majestacie prawa wpisano te podmioty do Krajowego Rejestru Agencji (...), przyjmowano zgłoszenia wielu tysięcy pracowników tych agencji do ubezpieczeń społecznych oraz zdrowotnych, w pełni akceptowano ich działalność, także poprzez kilkuletnie przyjmowanie od nich dokumentów rozliczeniowych, a także składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od pracowniczych wynagrodzeń, umieszczano w Powiatowych Urzędach Pracy składane przez firmy (...) oraz (...) oferty zatrudniania pracowników itp. Są to zatem okoliczności ewidentnie niebędące urzeczywistnieniem zasady sprawiedliwości społecznej określonej w art. 2 oraz w art. 64 ust. 2 Konstytucji RP;

c/ art. 2 w zw. z art. 7 i art. 22 Konstytucji RP w zakresie, w którym organ rentowy zastosował art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 300 ze zm.), w celu wydania decyzji polegającej na całkowicie dowolnym wskazaniu nowego płatnika składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne dla osoby zainteresowanej w tej sprawie, pomimo bezsprzecznego uznawania od 2012 r. innego płatnika, którym była firma (...) spółka z o.o., o której ogłoszenie upadłości organ rentowy, jako wierzyciel wnosił już w dniu 24

października 2012 r., a następnie uznawania działań spółki (...) i bezkrytycznego akceptowania dokonywanych przez tę spółkę częściowych wpłat na konto osoby ubezpieczonej i rozliczania składek wierzytelnościami – co niestety zyskało aprobatę Sądu I instancji, poprzez „legalizację” wydanym wyrokiem bezprawnego działania ZUS;

d/ art. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2019 r. poz. 300 ze zm.), z którego wynika, że płatnikiem dla osoby ubezpieczonej były firma (...) jako zleceniodawca i podmiot gospodarczy prawa handlowego, który na ściśle określonym formularzu ZUS (...) (...), prawidłowo zgłosił osobę zainteresowaną do ubezpieczeń społecznych oraz zdrowotnego i dobrowolnie wskazał siebie jako zobowiązanego do opłacania składek na ubezpieczenia społeczne; zatem nie może być takim płatnikiem osoba, czy też firma wskazana (wybrana) drogą uznaniowości Sądu czy też organu rentowego, bo zaburza to cały zaistniały pełnoprawny obrót gospodarczy; zapłata składek stanowiła przychód dla agencji zatrudnienia, a dla skarżącej była kosztami uzyskania przychodu; w Krajowym Rejestrze Sądowym przedsiębiorców wierzycielem spółki (...) był i jest nadal ZUS Oddział w O., a więc Sąd I Instancji nie powinien twierdzić, że w tym samym spornym okresie płatnikiem dla osoby ubezpieczonej była także skarżąca firma - zatem wydana w tej sprawie przez organ rentowy decyzja została zaadresowana do podmiotu wcale niebędącego stroną (płatnikiem i zleceniodawcą), co powinno skutkować nieważnością całego postępowania w I Instancji;

e/ art. 58 § 1 Kodeksu cywilnego, pomimo że Sąd I instancji nie wymienił wprost tego przepisu w uzasadnieniu wyroku – poprzez bezpodstawne przyjęcie, że pracodawcą i płatnikiem dla osoby ubezpieczonej była skarżąca – takie tendencyjne stanowisko Sądu I instancji jest wręcz nielogiczne, albowiem w tym spornym stosunku pracy dotyczącym osoby zainteresowanej nie ma nawet najmniejszych oznak jakiegokolwiek obejścia prawa, powodującego nieważność zawartych umów o świadczenie usług oraz umów o pracę, zawartych pomiędzy rzeczywistym płatnikiem i pracodawcą (...) a osobą zainteresowaną w tej sprawie, ani też interesu prawnego żadnej ze stron w celu „obchodzenia prawa”, bo niby, w jakim celu;

f/ art. 6 ust. 4, art. 18 ust. 1, art. 18a, art. 18d i art. 18n ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 1482 ze zm.) w związku z art. 2, art. 7 oraz art. 9 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 594 ze zm.) poprzez ich niezastosowanie i ustalenie, że płatnikiem składek i zleceniodawcą powinna być skarżąca, mimo że firma (...) posiadała certyfikat Marszałka (...) - (...) o dokonaniu wpisu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia oraz polisy OC i były w pełni uprawniona do prowadzenia tego rodzaju działalności gospodarczej i zatrudniania pracowników, która to okoliczność nie została przez Sąd I Instancji, a wcześniej przez organ rentowy ustalona i uwzględniona w wydanym wyroku, pomimo że agencje pracy tymczasowej mogą okresowo zatrudniać pracowników i zleceniobiorców, dla którego to „pracownika tymczasowego” – osoby zainteresowanej w tej sprawie – firma (...) była jedynie „pracodawcą użytkownikiem” w rozumieniu art. 10 w/w ustawy;

g/ art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1433 ze zm.), przez przyjęcie, że skarżąca jest zobowiązana do zapłaty składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu zatrudnienia osoby zainteresowanej w tej sprawie, podczas gdy nie pozostawała ona w stosunku zlecenia ze skarżącą, a zatem osoba zainteresowana nie była w spornym okresie pracownikiem ani zleceniobiorcą skarżącej w rozumieniu art. 10 w/w ustawy;

h/ art. 55⁽⁴⁾ Kodeksu cywilnego, z którego wynika solidarna odpowiedzialność nabywcy i zbywcy przedsiębiorstwa, tj. firm (...) oraz (...)spółka z o.o., w tym praw i obowiązków wynikających z przedmiotowej decyzji ZUS Oddziału w S., a to oznacza, że czynnościami prawnymi podjętymi przez skarżące niczyje prawa, ani też interesy nie zostały naruszone, a więc nie powinny być przez nikogo skutecznie kwestionowane;

i/ art. 204 Kodeksu spółek handlowych poprzez próbę „unieważnienia” czynności prawnych podjętych przez prezesa zarządu skarżącej, zobowiązanego do prowadzenia spraw skarżącej spółki z o.o., będącego jednocześnie współnikiem (...)spółki z o.o., działającym w tej sprawie wraz z drugim współnikiem przy zaciąganiu zobowiązań i podejmowaniu uchwał, które Sąd I instancji zaskarżonym wyrokiem bezpodstawnie zakwestionował;

j/ art. 207 Kodeksu spółek handlowych poprzez bezpodstawne przyjęcie, że członek zarządu skarżącej spółki nie jest związany treścią uchwał podjętych przez wspólników(...)spółki z o.o.;

k/ art. 250-252 Kodeksu spółek handlowych w związku z art. 189 K.p.c., z których wynika brak legitymacji do wytoczenia powództwa o uchylenie uchwał wspólników (...)spółki z o.o., czy też stwierdzenia ich nieważności, ponieważ w tym przypadku przepisu art. 189 k.p.c. nie stosuje się, zgodnie z art. 252 § 1 k.s.h.;

l/ art. 64 Kodeksu postępowania cywilnego, ponieważ w postępowaniu przed Sądem I instancji (...)spółka z o.o. posiadała zdolność występowania jako strona, a Sąd ten bezpodstawnie pozbawił ją tego uprawnienia;

l/ art. 199 § 1 pkt 3 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez arbitralne stwierdzenie, że(...)spółka z o.o. nie jest następcą prawnym firmy (...) oraz, że nie dotyczy jej zaskarżona decyzja, gdyż są to stwierdzenia całkowicie bezpodstawne, organ rentowy wydał przedmiotową decyzję z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego, ponieważ osoba zainteresowana (wykonawca usług w firmie (...)) była bezpośrednio zatrudniona przez certyfikowaną agencję (...) (...)w ramach umowy zlecenia, która po rozwiązaniu tej umowy wydała jej informację (...)za 2012 r.;

m/ art. 192 pkt 3 Kodeksu postępowania cywilnego, ponieważ zbywca i nabywca wyraźnie określili i udokumentowali w postępowaniu przed Sądem I instancji, kto jest uprawnionym do zaskarżenia decyzji ZUS i stroną w tym postępowaniu, a Sąd tego faktu bezpodstawnie nie uznał;

n/ art. 379 pkt 5 Kodeksu postępowania cywilnego, ponieważ Sąd I instancji prowadził postępowanie z udziałem firmy (...) spółki z o.o. jako następcy prawnego firmy (...), lecz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bezpodstawnie zakwestionował status (...)spółki z o.o. jako wnioskodawcy;

2/ naruszenie przepisów postępowania powodujące nieważność tego postępowania w I Instancji na podstawie art. 379 pkt 2 k.p.c., mających istotny wpływ na wydanie wyroku oraz na jego treść, a w szczególności:

a/ art. 258-277 Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez całkowite pominięcie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków w osobach byłego kierownictwa firm (...) oraz (...) – zeznań niekorzystnych dla organu rentowego i organów skarbowych, świadczących bezsprzecznie o współdziałaniu ZUS i organów skarbowych ze Z. K. – rzeczywistym i jedynym właścicielem firm (...), (...) i (...), w tym zeznań ujawniających fakt umyślnego odstępowania od przeprowadzania przez organ podatkowy kontroli w tych firmach;

b/ art. 227 oraz art. 233 Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez całkowite pominięcie licznych wniosków dowodowych zgłoszonych przez skarżącą wraz z pismami procesowymi, jak np. dokumenty świadczące o rozliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne przez agencje (...) kompensatami oraz raporty kontroli przeprowadzonej przez NIK, w których ujawniono fakt odbycia w dniu 26 września 2013 r. specjalnej narady, na której wypracowano jednolite stanowisko organów państwa zmierzające do przeprowadzenia egzekucji zobowiązań publicznoprawnych z firm przedsiębiorców – usługobiorców agencji zatrudnienia spółek: R., (...) oraz (...), a w szczególności:

- ujawnione w dniu 7 września 2016 r., a skierowane do ZUS, wystąpienie pokontrolne Departamentu Pracy, Spraw Społecznych i Rodziny (...)oraz wystąpienie pokontrolne wiceprezesa NIK J. U., skierowane do Ministra Finansów,

- ujawnione w dniu 5 października 2016 r. przez NIK Departament Pracy, Spraw Społecznych i Rodziny (zamieszczone na stronie internetowej NIK) ważne informacje i dokumenty dotyczące outsourcingu pt. „Informacja o wynikach kontroli – prawidłowość działań ZUS i organów podatkowych w zakresie ściągalności i egzekucji składek na ubezpieczenia społeczne i należności podatkowych wynikających z zatrudnienia pracowników w ramach umów outsourcingowych” -zatwierdzone przez Prezesa NIK K. K. w dniu 23 września 2016 r.,(...)nr ewid. (...);

3/ sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I Instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez poniższe ustalenia:

a/ istnienie stosunku pracy pomiędzy osobą ubezpieczoną a firmą (...) nie miało miejsca, czy też było nieważne i nastąpiło w celu ominięcia przepisów, było więc jakoby rzekomym zatrudnieniem, choć z materiału dowodowego okoliczność ta nie wynika nawet w najmniejszym stopniu;

b/ zatrudnienie osoby zainteresowanej było „nieważne”, czy też „rzekome”, a praca nie była wykonywana - to jak przy takim założeniu należy zinterpretować fakt, iż właśnie za wykonywaną pracę ubezpieczona otrzymywała w spornym okresie w każdym miesiącu wynagrodzenie płacone przez w/w agencję zatrudnienia, zgodnie z zawartymi umowami o świadczenie usług, a za świadczone usługi w spornym okresie skarżąca, jako usługobiorca zapłaciła faktury wystawione przez czynnych płatników podatku VAT – firmę (...);

c/ całkowite pominięcie okoliczności, że firma (...) realizowała swoje obowiązki płatników składek na ubezpieczenia społeczne i ewidencjonowała składki na kontach osób ubezpieczonych, którym ZUS wydał informacje o stanie kont ubezpieczonych za lata 2012-2013 wg stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. oraz 31 grudnia 2013 r., w której wskazano, iż zleceniodawcą i płatnikiem dla osoby zainteresowanej była firma (...)a nie skarżąca;

d/ pominięcie niezwykle istotnych faktów, że w sprawach analogicznych jak ta, w całej Polsce w sądach pracy zapadło aż kilka tysięcy wyroków przeciwko pozwanym przez pracowników spółce (...) o różne roszczenia pracownicze, opatrzone klauzulami wykonalności, a osoby ubezpieczone zgłosiły swoje roszczenia do sędziego komisarza M. N. i Syndyka Masy Upadłości (...) M. G., który notabene tych wyroków wcale nie wykonuje;

e/ całkowite pominięcie bardzo istotnej w sprawie okoliczności, że firmy (...) oraz (...) – jako płatnicy i pracodawcy dla wielu osób ubezpieczonych, rozliczały się z organem rentowym ze swoich zobowiązań publicznoprawnych przelewami bankowymi lub wierzytelnościami poprzez kompensaty, a ZUS tego faktu nie kwestionował i od 2009 r. w ogóle nie przeprowadzał w firmach (...) oraz (...) żadnej kontroli w zakresie wykonywania przez te spółki obowiązków płatników i pracodawców.

W konsekwencji tych zarzutów apelantki wnosily o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie wniesionego odwołania od decyzji organu rentowego, oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, uwzględniając koszty postępowania zażaleniowych, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację Syndyk Masy Upadłości (...)spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w O. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, o ile wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu poprzez ustalenie, że D. W. nie podlega, jako zleceniobiorca, ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek M. K., zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało się ustosunkować do przedstawionego w apelacji zarzutu nieważności postępowania. Autor apelacji upatrywał nieważności postępowania z powodu okoliczności wskazanych w art. 379 pkt 5 k.p.c. W świetle wywodów apelacji do nieważności postępowania doszło na skutek prowadzenia postępowania przez Sąd I instancji z udziałem (...)spółki z o.o. w S. jako następcy prawnego firmy (...) pomimo kwestionowania statusu spółki jako następcy prawnego. Zarzut ten należy uznać za całkowicie chybiony, wręcz niezrozumiały. Stosownie do art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw. Należy zauważyć, że postępowanie przed Sądem I instancji toczyło się z udziałem obu w/w firm, tj. M. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) oraz (...)spółki z o.o. w S.. Kwestia następstwa prawnego nie miała tu żadnego znaczenia dla oceny czy zachodziła zarzucana nieważność postępowania.

Tak samo należało ocenić drugą wskazaną w apelacji przyczynę powodującą nieważność postępowania, a mianowicie tę wymienioną w art. 379 pkt 2 k.p.c. Wymaga podkreślenia, że strony z udziałem, których Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę niniejszą, mają zdolność sądową i procesową, organy powołane do ich reprezentowania, a ich pełnomocnicy byli należycie umocowani.

Apelacja wyjątkowo rozbudowana pod względem zarzutów naruszenia prawa materialnego i procesowego dążyła do wykazania, że w spornym okresie wykonywania przez D. W. pracy na podstawie umowy zlecenia od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. M. K. nie jest zobowiązana do zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za D. W..

W apelacji przedstawione zostały liczne zarzuty naruszenia szeregu przepisów Konstytucji RP, kodeksu pracy, kodeksu cywilnego, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz kodeksu postępowania cywilnego. Podkreślenia wymaga, że nie miały one znaczenia dla rozpoznania apelacji i uznania jej zasadności, skutkującej zmianą zaskarżonego wyroku. Kluczowe było zaś ustalenie statusu D. W. w okresie od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy poczynił obszerne ustalenia, które, co do zasady, Sąd Apelacyjny akceptuje, za wyjątkiem tych odnoszących się do ustalenia, że D. W. i M. K. w spornym okresie łączyła umowa zlecenia.

Wskazać zatem należy że w dniu 1 grudnia 2011 roku M. K., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...), jako usługobiorca zawarła z (...) spółką z o.o. we W., jako usługodawcą, umowę o świadczenie usług, w ramach której usługodawca (spółka (...)) do realizacji usług miał oddelegować osoby, zwane „wykonawcami”. Umowa została zawarta na okres trzech lat. Przez wykonawcę rozumiano osobę zatrudnioną u usługodawcy ((...) spółka z o.o.) na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło.

Następnie w dniu 31 października 2012 r. zawarto umowę – porozumienie, w której wskazano, że zgodnie z art. 23⁽¹⁾ k.p. dotychczasowy pracodawca (...) spółka z o.o. przekazuje, a nowy pracodawca (...)spółka z o.o. w O. przyjmuje wszystkich pracowników według załączonego wykazu, stanowiącego załącznik nr (...) do tej umowy, na warunkach identycznych, jakie pracownicy mieli do dnia 31 października 2012 r. Wskazana umowa – porozumienie z dnia 31 października 2012 r. została podpisana również przez M. K., wymienioną jako strona umowy. Tego samego dnia rozwiązano umowę o świadczenie usług z dnia 1 grudnia 2011 r. zawartą pomiędzy M. K. i (...) spółką z o.o. we W..

Umowa zawarta w dniu 1 listopada 2012 r. między M. K. a (...) spółką z o.o. w O. o przekazaniu pracowników nie dotyczyła D. W., gdyż w tej dacie nie była pracownikiem (zleceniobiorcą) M. K.. D. W. w dniach 18 grudnia 2012 r. oraz 31 grudnia 2012 r. zawarła umowy zlecenia ze spółką (...), łącznie na okres od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. Jako zleceniobiorca zobowiązała się do podejmowania czynności handlowych w zakresie działania zleceniodawcy spółki (...)w szczególności poprzez pozyskiwanie klientów dla zleceniodawcy. Z kolei z porozumienia M. K. i spółki (...)zawartego w dniu 1 listopada 2012 r., wynikało, że zleceniobiorcy, w wykonaniu umów zlecenia zawartych z ostatnio powołaną spółką, mieli pozyskiwać klientów na rzecz firmy (...).

W świetle powyższych ustaleń, fakt podejmowania przez D. W. czynności w wykonaniu umów zlecenia zawartych w dniach 18 grudnia 2012 r. oraz 31 grudnia 2012 r. ze spółką (...)polegających na zawieraniu w imieniu firmy (...) umów z poszkodowanymi w wypadkach drogowych z terenu województwa (...) oraz wykorzystywania samochodu służbowego z logo firmy (...) i telefonu służbowego tej firmy, nie może podważać stosunku zlecenia łączącego D. W. ze spółką(...).

Do przedmiotu działalności spółki (...)należała między innymi działalność związana z udostępnianiem pracowników oraz działalność agencji pracy tymczasowej. Z tego względu D. W., jako zleceniobiorca, została skierowana przez spółkę do wykonywania obowiązków wynikających z zawartych umów zlecenia na rzecz firmy (...), jednak zleceniodawcą ubezpieczonej pozostawała spółka (...) Zleceniodawcą ubezpieczonej nie była natomiast M. K..

Zgodnie z przepisem art. 68 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 266 ze zm.) do zakresu działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych należy m. in. realizacja przepisów o ubezpieczeniach społecznych, a w szczególności stwierdzanie i ustalanie obowiązku ubezpieczeń społecznych. Z powyższego wynika, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma prawo stwierdzać obowiązek ubezpieczenia oraz ustalać brak takiego obowiązku.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 4 ostatnio powołanej ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej wykonują pracę na podstawie umowy zlecenia. Przepis art. 12 ust. 1 tej ustawy wprowadza ponadto w odniesieniu do zleceniobiorców obowiązek ubezpieczenia wypadkowego. Zgodnie z art. 13 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w okresach: zleceniobiorcy – od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego w sprawie niniejszej postępowania dowodowego należy stwierdzić, że zainteresowana D. W. faktycznie świadczyła pracę na podstawie umów zlecenia zawartych jedynie ze spółką (...).

Biorąc pod uwagę powyższe zarówno organ rentowy, jak i Sąd I instancji, nieprawidłowo uznali, że w okresie od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. D. W. jako zleceniobiorca podlegała u płatnika składek M. K. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt I i II oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego poprzez ustalenie, że D. W. w okresie od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r. nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako zleceniobiorca u płatnika składek M. K. oraz oddalenie wniosku organu rentowego o zwrot kosztów procesu.

O kosztach instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Na podlegające zwrotowi koszty postępowania apelacyjnego składała się uiszczona opłata od apelacji w kwocie 30 złotych.

Sąd Apelacyjny oddalił natomiast wniosek Syndyka Masy Upadłości (...)spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w O. o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego. Argumenty przedstawione w odpowiedzi na apelację stanowiły jedynie powtórzenie stanowiska przedstawionego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym i nie okazały się pomocne do prawidłowego rozpoznania apelacji.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.